

Diàleg

AVUI+
Des del 1976

CORPORACIÓ CATALANA
DE COMUNICACIÓ S.L.

ANTONI CAMBREDÓ, president executiu
JOAN ODINA, conseller delegat
CARLES FLO, director general
IVAN GRAU, director financer
ORIOL GALLISSÀ, director comercial
JOAN SERRA, director de producció
LEANDRE BASANTA, cap de distribució
QUICO DOMINGO, cap de sistemes

LA CRISI FINANCERA, DELS
ESTATS UNITS A CATALUNYA

Ramon Tremosa
i Balcells

Professor de teoria econòmica a la UB
www.ramontremosa.cat

AL PEU DEL CANÓ

Mister
Marshall

Oasi català

Món. George Soros va publicar al maig *The credit crisis of 2008 and what it means*, on diu que els EUA pateixen la pitjor crisi financera des del 1930. Pel filantrop financer hongarès, estem vivint l'esclat d'una superbombolla generada en els darrers 25 anys. Soros diu que la crisi arrenca el 2000 amb l'esclat de la bombolla d'internet: la resposta de la Reserva Federal va ser reduir el tipus d'interès del 6,5% al 3,5% en pocs mesos, i fins a l'1% després dels atemptats del 2001 a Nova York. Un diner tan barat durant anys, més ben dit, un diner lliure (*free money*), és a l'origen de la immensa expansió artificial del crèdit que han viscut els EUA i tot el món de llavors ençà, generant i generalitzant les hipoteques *subprime* a segments insolvents de la població. Soros és molt crític amb la passivitat dels reguladors federals, que no han vigilat prou l'enginyeria financera dels grans bancs de Wall Street, i així la bombolla financera ha provocat la bombolla immobiliària, l'esclat de la qual ja està fent baixar el preu dels pisos als EUA. I ara la seva reacció no deixa de ser arbitrària: per què al març van rescatar Bear Sterns, fa poc Freddie Mac i Fannie Mae i ahir AIG, però Lehman Brothers no i Merrill Lynch tampoc? En tot cas, la greu crisi de l'enginyeria financera de la banca de negocis anglosaxona realça el paper més tradicional i prudent de la banca europea, més centrada en el clàssic negoci bancari de captar dipòsits per convertir-los en crèdits per mitjà d'una estesa xarxa d'oficines.

ESPANYA. Està passant desapercibuda la caiguda del financer del règim, de l'amic personal de ZP: Luis de Rivero, president de la constructora Sacyr, finalment ha hagut de posar a la venda la joia de la Corona, el 20% de Repsol. Després de fracassar el 2005 en el seu assalt al BBVA, el gran beneficiari de l'adjudicació d'obra pública del govern del PSOE va desembarcar a Repsol, sense que encara avui coneguem l'ofici ni el benefici per a la petroliera d'aquesta inversió. Va desplaçar La Caixa com a primer accionista, però Sacyr s'ha limitat a maximitzar la política de dividends de Repsol en lloc d'afavorir-ne la reinversió dels beneficis (Sacyr té 3.100 milions d'euros de recursos propis, però ha de pagar interessos per un deute que ja ha arribat a 21.000 milions). Sacyr també ha sortit fa poc de l'empresa francesa Eiffage per la porta del darrere, havent perdut 500 milions d'euros en el seu intent de compra de la constructora francesa. Sacyr simbolitza el model empresarial madrileny que s'està estavellant contra les roques un cop s'ha tancat l'aixeta del crèdit als mercats globals per a les constructores espanyols.

L'ACCIÓ DE SACYR HA CAIGUT a la borsa en un any de 52€ a 12, però ara ZP surt al seu rescat: el PSOE ja ha anunciat un pla de 3.000 milions d'euros per ajudar les immobiliàries a oferir pisos al mercat de lloguer. Molta retòrica progressista, però ara el PSOE, quan hi ha pèrdues a les grans constructores madrilenyes, les socialitza en part amb els impostos de tots reduint les tan blasmades polítiques socials. En tot cas, Gas Natural ha comprat Fenosa perquè l'ACS de Florentino també l'ha hagut de vendre per reduir deute (i ja

“Avui a Catalunya l'emergent biomedicina capta professionals d'arreu del món i hi són dissenyats el 50% dels cotxes europeus, i el port de Barcelona pot acabar l'any com a quart port del món en turisme de creuers”

veurem si podrà assaltar Iberdrola) i ara La Caixa pot esdevenir el primer accionista de Repsol per la fugida de Sacyr. Molts “empresaris” espanyols passen, però La Caixa i la seva estratègia industrial roman i es consolida.

CATALUNYA. El geògraf canadenc Richard Florida acaba de publicar *Who's your city* (2008), on es referma en la importància creixent que tindran les megaregions al segle XXI, en tant que noves unitats naturals de creixement econòmic per sobre d'antigues fronteres estatals. Florida destaca el gran potencial de la megaregion de Barcelona, que abasta des d'Alacant fins a Lió passant per Marsella: atès que l'Àsia serà la principal fà-

brica industrial del món i que l'Europa de l'euro serà el principal mercat comprador en poder adquisitiu, la mar Mediterrània esdevindrà un dels principals (si no el primer) corredors de comerç marítim mundial. I entre Alacant i Palamós hi ha la millor façana portuària, gràcies al fet que la indústria catalana i valenciana és la més capaç d'afegir valor i d'acabar els productes semielaborats fabricats als països emergents de la Mediterrània occidental, abans de ser venuts als mercats europeus. Florida ho veu així fins al punt que escriu literalment: “Un alt càrrec del govern d'Holanda m'ha confessat, en conversa privada, el seu nerviosisme per una possible fugida massiva d'empreses nord-europees cap a la megaregion de Barcelona, atretes per un clima millor, més bellesa paisatgística i els seus creixents centres de talent”. Avui a Catalunya l'emergent biomedicina capta professionals d'arreu del món (Revista *Nature*, juliol 2008: *Catalonian powerhouse*) i hi són dissenyats el 50% dels cotxes europeus, i el port de Barcelona pot acabar l'any com a quart port del món en turisme de creuers, un turisme d'elevat poder adquisitiu. Per poc que els catalans ens hi posem de cara (més sòl per a la logística, més suport a la indústria i al transport, tren de mercaderies a Europa, nova porta d'entrada de contenidors pel delta de l'Ebre?), encara tindrà raó Francesc Pujols quan va dir: “Catalans, un dia ho tindrem tot pagat”.

LLUÏSA JOVER

Isabel
Olesti

Esriptora

Aquest estiu se celebrava al Marroc el desè aniversari de la coronació del rei Mohamed VI. A la ciutat de Fes hi té un dels seus palaus. Amb motiu de l'efemèride, Mohamed VI tenia previst desplaçar-s'hi i els preparatius eren frenètics, si frenètics vol dir arreglar el trajecte per on el monarca passaria en cotxe. Vam estar una setmana observant els treballs d'una brigada d'homes i dones que a sol i serena treien herbes mortes, regaven un parterre sec, plantaven flors i tapaven els sots que podien. Es tractava d'embellir l'avinguda principal de la ciutat. Hi havien posat un sostre de llumetes de colors i als troncs dels arbres també n'hi lluien. De nit s'encenia tot, i la gent, que esperava aquest moment, s'hi llançava a prendre la fresca després d'un dia de calor sufocant. Els dies passaven i els treballs anaven al seu ritme. Ningú sabia (ni sap mai) quan arribaria el monarca: és un estratagema per evitar possibles atemptats. Vam parlar amb un taxista eixerit que, tot i tenir por de parlar massa, ens va explicar que sempre és igual: quan s'anuncia la visita del rei, s'arregla exclusivament el trajecte que farà. Això inclou carreteres, avingudes, jardins... la resta queda igual. I a mi em va recordar la pel·lícula de Berlanga, *Bienvenido, Mr. Marshall*, on fins i tot dissimulen les cases ruïnoses amb uns decorats de cartró pedra. El gran dia va arribar i el rei va regalar a la ciutat mitja hora de focs artificials. I tothom va sortir als terrats a badar. Un cop fora el rei, les coses tornarien al seu lloc de sempre.

iolesti.avui@gmail.com